

LA TUIES

-I per què no t'hi vols casar, amb el marquès?
 -Es massa vell.
 -Però, dona, si només es tracta de casar- t'hi!

DIARIO SEMANAL PLUMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

«Vuestro programa de variedades, economía, deportes en los concursos y a vivir como se puede»

Rufasta afirma que, donde las toman las dan va a montar en Barcelona una escuela de astracán

Aquello de Colón resultó lo del huevo del famoso navegante, y no hubo de qué. Don Torcuato, cuando me presenté, me hizo menos caso que un servidor cuando oye decir a Lerroux que no ha claudicado, y me engegó al botavante, ni más ni menos que si yo fuera un bendito del capazo o no estuviera todo.

En vista de ello he decidido montar — yo siempre tan corrido — una escuela de astracán. Como texto único, se empleará un libro que estoy escribiendo sobre "Chistología comparada", que me va a editar Sopena, so pena, naturalmente, de que luego me diga que no. ¿Sabéis cuál es el vino que más marca a los que estudian matemáticas? El bi-nomio de Newton.

De este libro que estoy haciendo, hay chistes que son para alquilar las Arenas y decirlos a beneficio de la muy ilustre y muy inútil Asociación de la Prensa. Ahí van unas cuantas muestras gratis:

Un tal Varas, que es amigo de la Infancia de un servidor — la Infancia no es ninguna cupletista, ¿eh? — acaba de ganar en Monte-Carlo dos millones de francos. ¿Y sabéis qué ha hecho? Pues, regalar la mitad a los de la Cría del Canario, para que las sociedades protectoras de animales no protesten más

de la suerte de Varas.

(Nota: Este chistecito no está comprendido en el grupo de delitos sometidos a la jurisdicción de guerra, pero debiera estarlo.)

Un recién casado, descubre a su amante esposa que se deja magrear cariñosamente por varios socios del "Polo Jockey Club".

Y dice con amargura el perjudicado: "Hay que ver lo frescos que son los del Polo."

Argumento comprimido y afortunadamente inédito de una obra que tengo en cartera: Pedro Sota, Ernesto Carballo (no el de "El Progreso", ¿eh?) y Arturo del Rey, van a fundar un negocio de fabricación de botones de calzoncillo. Y, claro, la obra se titula: "Sota, Carballo y Rey."

Para animar las primeras escenas, sale un tal Luis Vizcaya, que es más fresco que Emiliano y más cara gruesa que servidor. Se va por el foro y, al cabo de un momento, entra otro personaje y pregunta:

—¿Has visto al golfo de Vizcaya?

Y otro personaje responde:

—No, en aquella dirección, no he pasado de Granollers.

Pero el chiste-cumbre es el siguiente: Figúrense que la familia López Espinas se va a veranear a Rosas. Y uno que siempre hace chistes, dice:

—Vamos, que esa gen-

te no se podrán quejar este año... Se bañan en agua de Rosas...

—Ya te lo decía yo — responde un tercer individuo —. Son tan populares en aquella costa, que bien puede decirse que no hay Rosas sin Espinas...

Si no rien ustedes, es que son unos tabalotes, que han de pagar la cédula o que han leído a Xenius.

Con todo esto y con que me mandéis diez pafias, la cosa irá viento en popa y yo podré ir presumiendo dentro de poco. Decidme cómo os la pasáis sin Ribé, si aún elegante Maluenda y si la Raquel ha rejuvenecido. ¡Ah! Y ya me haréis cinco de las obras de la Plaza de Cataluña...

Rufasta

profesor de astracán

SIN EL DEBIDO

RESPETO

Un periódico francés publica un artículo dedicado al general Pilsonsky, jefe del Gobierno polaco.

Cuenta que fué toda la vida un terrible revolucionario y que cuando Polonia era todavía rusa y no tenía dinero para conspirar, él, junto con otros compañeros de causa, asaltó, para procurarse fondos, un tren del Estado.

Y añade el autor:

"Un acto de energía como éste, debía, naturalmente, conducirlo a la Siberia."

¿De manera, querido tren es un acto de energía?

colega, que asaltar un Los reporteros barceloneses celebraron un festival en las Arenas, el jueves pasado.

Y llamaron al circo tau-

rino de la Gran Vía "teatro de la Naturaleza".

¿Habrá algún ateniense en el Centro?

Título de una película en cuyo cartel aparece una hermosa cabeza de mujer:

"Lo que no se compra."

Tiene razón el autor de los títulos. Una mujer guapa no se compra.

Pero se alquila, algunas veces.

El Borrego Audaz

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

Continuen els grans èxits de

JOY - JOY

segona part de YES - YES

El millor espectacle de Barcelona

FOLIES BERGERE

El music-hall de las familias

Continuen els gran èxits de

D'ARAGO A CATALUNYA

Música del Mestre Albelda

La millor revista que es representa al Paral·lel Consumacions econòmiques Esmerat servei de Restaurant

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Per cert...

QUE l'altra nit, al "Mundial Sport", es va celebrar una funció a benefici de l'artista mímec, Enric Llop i Borrell, "quien tiene el honor de dedicarlo — deien els cartells — al ex alcalde popular de Barcelona, don Juan Pich y Pon".

A vostès no els hi fa gràcia? A nosaltres ens en va fer molta!

En Vendrell s'engreixa

PER radi, hem rebut noves d'en Vendrell, una de les més legítimes glòries líriques de la nostra terra.

El viatge li prova molt bé: s'ha engreixat dos kilos.

—Es clar! — ens va dir, en sapiguer-ho, un senyor que sempre està ficat entre bastidors—. Com voleu que no engreixi, l'Emili, no havent de rebre cap visita?

Si no entenen el xisto, que és un xic complicat,

preguntin a qualsevol xafarder que estigui al tant de coses de teatre. Els hi asseguro que riuran.

Tothom cap a Amèrica!

LO bó i millor de casa nostra en qüestió teatral, guilla cap a Amèrica. En Sugrañes, l'Obradors, en Planetes, en Vendrell...

Sembla que hi ha una nova "quimera del oro" i que molts se senten Xarlots. Que tornin amb tants quartos com ell, encara que s'hagin de posar uns pantalons amples, d'aquells que porta en Charlie Chaplin, que semblen comprats a cân Pascasio.

Fins el nostre senyor Rufasta ha rebut temptadores proposicions per anar a Buenos Aires a dirigir "El Eco del Quilombo".

Però en Rufasta és patriota i es queda a Barcelona, encara que li ofereixin més quartos que no han costat les reformes de la Plaça de Catalunya.

A casa som així. "Pobres, pero honrados", que deia, no recordem si en Lluís de Val o don Juan Pico quan feia "hegemonia".

En Nandu Bayés i en Montero

EN el banquet a n'en Sugrañes, va ésser llegida una lletre del difunt i plorat Nandu Bayés, enviada d'Argentina per mitjà d'en Montero.

Una prova d'enginy com aquesta, només la podia donar en Quimet.

Perquè, per fer parlar a un mort, cal ésser tan viu com l'autor dels "telones".

Virtut de temporada

DUES mamàs parlen de les seves nenes, i cada una d'elles, alaba l'extremada virtut de la seva filla.

—La meva, la Roseta — diu una d'elles — no té més vici, ni altra diversió, que el cine. Ja veu si és innocent, pobrissona!

—Essent així, a l'estiu, vostè deu estar més tranquil·la que a l'hivern, veritat?

—A l'estiu, precisament? I perquè?

—Perquè a l'estiu, els joves no tenen tan fred a les mans...

L'hortolà de Sant Boi**CAL NO EXAGERAR**

D'ESCENES com la que vos vaig a explicar, a Monte-Carlo en passen una dotzena cada dia. La bogeria de la ruleta es contagia als jugadors, i s'inventa cada bola que fa es-cruixir.

Aquest dia, després d'haver provat sort amb un parell de postures, havia sortit al jardí a respirar un xic l'aire fresc de cap al tard, i en Ramoneda se m'apropà tot entusiasmat.

—Que no ho saps? — em preguntà, frisós de donar-me una notícia.

—No pas tot, noi, no pas tot.

—En Fuster, ahir va guanyar cent mil francs a la ruleta.

Jo sóc un home fred, que no perd mai la serenitat, i em vaig limitar a respondre:

—Vols dir?

—T'ho asseguro; jo ho vaig veure — em respongué amb l'aplom amb què parlen els jugadors quan de coses de la ruleta es tracta.

—Escolta, Ramoneda — vàreig respòndre-li calmosament —. El que acabes de dir-me, no és ben bé exacte...

—Dubtes de mi? No et dic que jo ho vàreig veure?

—No dubto de tu, ni de ningú, però els fets no són tal com tu els contes. En primer lloc, tu no et vols referir a n'en Fuster, sinó al seu cunyat.

—Home, això, veus... podria ésser que, realment...

—Després, no va ésser a la ruleta, sinó al bacarat.

—Espera't. Potser tens raó. Deixa'm fer memòria...

—Ademés, no van ésser cent mil francs, sinó cinc mil.

—Veuràs, a mi em va semblar... Com que jo en aquell moment seguia una combinació infal·lible, que ahir també em va fallar...

—I, per acabar, amic Ramoneda, no és que els guanyés, sinó que els va perdre. Llevat d'aquestes petites diferències, en lo demés tens raó.

Joth Flick

**Aquest número ha passat per
la censura governativa**

—Pica, veritat, el sol?

—Quina manera més poètica d'anomenar les coses!

Un succés:

“... i llavors, la noia, desesperada, en veure que el seu promès l'abandonava, es va tirar al mar.”

AQUESTES VERGES!

CADA vegada que en Francisquet veia entrar, a la botiga on estava de dependent, a la Lluiteta en busca de fils, agulles o altres futeses per l'estil, el cor se li desbordava i els ulls no li donaven l'abast per copsar tantes gràcies com es reunien en aquell cosset menut i bufó com un bibelot.

Un dia, el xicot no pogué mes, i com que la Lluiteta es mostrava fàcil i es deixava “madrugar”, sense protesta, li enfocà la qüestió sense embuts.

Ella es resistí una bona estona, però com que els dits del Cisquet no paraven de treballar-la, per fi, accedí.

—Està bé. Demà, a les set en punt, l'espero a casa. Vingui aixís que plegui, perquè a les nou torna la mamà i si el trobés a casa, hi hauria un de-sori.

En Francisquet, l'endemà, vestit amb la roba dels diumenges, feia l'entrada triomfal a casa de la Lluiteta i els dos colominets s'entregaren a les més dolces expansions.

Però, l'amor és traïdor, i fa córrer el temps més de pressa del que es voldria. Així, doncs, no té res d'estrany que en Francisquet i la Lluiteta es trobessin encara en el millor dels mons quan la mare de la xicoteta arribava a casa seva.

—La mamà! La mamà! — cridà la noia, desesperada, en sentir obrir la porta.

—Bé, no t'esveris, dona, que tot s'arreglarà. Jo parlaré amb ella, i...

—Si no és això. Es que... li volia fer “moros” i quedar-me amb els cèntims que tu em donaràs, per pagar a la modista...

Pit A. Lugo

UNA RAO

ETS insuportable, amb la teva avarícia! — exclama, rabiosa, la senyora Mundeta, encarant-se amb el seu marit.

—Bé, no n'hi ha per tant! — respon ell, cal-mós —. Total perquè no et vull comprar el sisè capell de la temporada! No n'hi ha per tant!...

—Per tant, i per més! Estic segura que si enviudessis, series capaç de casar-te amb la filla del diable, si tingués un bon dot.

—Impossible.

—Per què?

—Perquè un home no es pot casar amb dues germanes sense dispensa de Roma...

Nab Buff

—No m'havies dit que amb ben poca cosa t'acontentaves?

—Bé... sí... però... jo parlava del regal...

Baix... baixet...

Les belles anècdotes

EL MISTERI DE DONYA CARME

HAVIA arribat al balneari un xic retrassada. Qui més qui menys, feia ja una quinzena que hi era. Això va fer que la seva presència fos notada més de pressa. En els balnearis, el que arriba darrer se'l considera com una mena de foraster. Sembla com si no tingués els mateixos drets que els demés hostes.

Així, doncs, no té res d'estrany que donya Carme fos rebuda amb la fredor natural d'un sobrevingut. Tots ens disposàvem a vendre cara la nostra amistat que, naturalment, ella no tindria més remei que cercar.

Però donya Carme, als vuit dies d'instal·lada al balneari, encara no s'havia dignat ni dir bona nit a ningú.

...Això, com és lògic i natural, ens va molestar a tots. Sobre tot, als homes, que se la miraven amb uns ulls...

Diguem d'una vegada que donya Carme era la dona més formosa de l'hotel. Alta, plena, madura, armònica de proporcions, vibràtil de carns, serena en el mirar, cadenciosa en el caminar, era tota ella magestat i luxúria.

Aviat els joves de la colònia cercaren aquella amistat que primer volien vendre cara. Prompte buscaren la manera de canviar unes paraules amb ella. Però la matrona evadia les converses hàbilment. Els mots justos per a no resultar mal educada, i res més.

Portava una vida quasi misteriosa. De bon matí s'aixecava, prenia el seu bany, capbuçant-se com una sirena en les ones ondulant i després es desdormava i sortia cap a muntanya. Sempre portava un llibre, i això ens feia suposar a tots que cercava un reconet solitari per entregar-se a les seves lectures predilectes. ...

Les tardes les passava reclosa en la seva habitació i de nit no sortia mai.

Cansats d'assetjar-la inútilment, els mascles del balneari varen acabar per oblidar-la, renunciant a obtenir d'ella ço que al primer cop d'ull

tots s'havien cregut alcançar molt fàcilment. ...

Però jo vàreig voler descobrir el misteri de donya Carme. Acostumada a copçar d'un cop d'ull el temperament de les persones, des del primer dia vàreig endevinar en donya Carme una dona sensual, un temperament càlid, una naturalesa passional.

Un matí, en enfilat ella la dressera, la vaig seguir. Caminava lentament. De tard en tard, escampava la mirada, com cercant quelcom entre el boscatge. Després, reprenia la pujada, sense presses.

Realment, donya Carme era una dona turbadora. Tota ella incitava al pecat. Ara, en seguir-la muntanya amunt, observava jo l'harmonia de les seves carns magníficament tornejades i reconeixia la justesa de l'admiració que havia produït la seva presència en el balneari.

...En arribar a una fonteta ombrívola i solitària, donya Carme mirà insistentment vers a un punt de l'horitzó. Semblava com si hi cerqués algú. Després s'assentà damunt l'herba, recolzada en el tronc d'una alzina, i es posà a llegir. ...

Lentament, una mena d'ensopiment l'invadí i es quedà com mig dormida. ...

Jo l'espiava, amagada darrera d'un altre arbre dels que encerclaven la font. De sobte, vàreig haver d'ofegar un crit per no descobrir-me: una serpeta de poc més d'un pam s'apropava a donya Carme. Jo no sabia què fer. Vàreig agafar una pedra per esclafar aquell animaló, però en voler-ho intentar, ja era tard: la serpeta havia començat a enroskar-se en les superbes pantorrilles de donya Carme, i aquella, en sentir la dolça carícia, no deixondida encara, mormolava entre sospirs:

—Manel!... Manelet!...

En aquell moment, dressera amunt, es dibuixà la silueta d'un home, fornit com un cíclop. No em va costar molt de reconèixer-lo: era el pastor d'una masia propera al balneari, que, naturalment, es deia Manel. ...

Laura Brunet...

LA COMEDIA QUE PASSA...

Lliçó difícil

L'escena representa la "Granja Royal", un dijous de moda. La sala està plena de dones maques, de perfum de carn jove, de flors, de lleminadures i de llum. A dalt, els tzigans deixen sentir els seus ressons absurdes.

Assentat en un recó, davant d'una tauleta petita, en Jordi Ricard, jove marxant d'autos, beu a petits glops una copa de Xereç. De tan en tan, mira cap a la porta, com si esperés a algú. Per fi, una xicoteta d'uns vint-i-vuit anys, plena, rodona, prematurament madura, arriba, mira amb impaciència i, per fi, descobrint a en Ricard, corre cap a la seva taula.

Jordi. Bones tardes, Júlia. Què passa? Per què m'has telefonat avui, que tenia clients.

Júlia. No ho vulguis sapiguer.... El meu marit...

Jordi. Ha flairat quelcom?

Júlia. Encara no, però està en camí. Diumenge, al Liceu, vas ficar la pota.

Jordi. Què vaig dir?

Júlia. Et recordes que jo parlava al meu marit de la Conxita?

Jordi. Sí.

Júlia. Doncs, bé; tu vas dir, fican-te a la conversa: —Ah, sí! Ja la conec!

Jordi. I què?

Júlia. (Tu la coneixes, perquè l'hem trobada molts cops al "Xalet", amb aquell anglés que és entrenador de fútbol.

Jordi. Fins aquí, no hi veig res de particular.

Júlia. Espera't. El meu marit, que sap que la Conxita havia sigut cupletista, es va estranyar de què tan tu com jo la coneguéssim. Ja saps que ell no vol que jo tingui amigues. Llavors, jo he inventat una història. La Conxita, la conec perquè havia fet de maniquí vivent al darrer Saló de la Moda. Allí hi havia un dependent que es deia Doménech que la va deshonrar. Es moreno, té un nas gros. Ara fa de ballarí a Madrid, s'assembla molt a n'en Marcel·lí Domingo. No t'oblidis, sobretot, d'això. Es molt interessant.

Jordi. I, per què, tot això?

Júlia. Per no discrepar del que jo he dit a l'Eduard. Espera't. Tu, a en Doménech, no el coneixies.

Jordi. Ah, no?

Júlia. No. Tot això ho saps perquè t'ho va contar en Baulés, el teu ex soci, quan explotaves aquell cafè concert a Sabadell. Es d'allà, que la coneixies...

Jordi. Ja, ja... Em sembla que m'ho hauré d'apuntar tot això.

Júlia. Està bé. Ho tens entès, oi? Jo m'escapo, ara. Tinc modista, te al Ritz amb l'Angelina i les seves nebodes, i haig d'entrar un moment al sabater a fer una prova... Adeu!

Jordi. No vols pendre res?

Júlia. No, no. Me'n vaig corrents. No t'oblidis de tot això, si l'Eduard te'n parla, eh? Adéu!

Jordi. (Tornant a beure un glop de Xereç, com per a pendre forces). Em sembla que tornaré a dir bestieses. La Conxita ex maniquí, en Baulés que va deshonrar a en Doménech, vull dir, en Doménech que va deshonrar a en Baulés. Ah, no! La Conxita que va deshonrar al meu soci... Tampoc. El meu soci s'assembla a en Marcel·lí Domingo... No, la Conxita... En Doménech, que fa de ballarí a Sabadell... Ah, menys... En Baulés, que ara està a Madrid... No en sortiré pas! Em resulta més enrevessat que la trigonometria quan jo jugava a caramboles al "Gravina", en lloc d'estudiar el batxillerat!

Marcel Terra

UN AUTOR IMMORAL

AIXO de la moralitat i la immoralitat, tot-hom ha trobat la manera còmoda d'imposar la seva, exclamant: "Sí, ja se sap que "todo es según el color del cristal..."

Doncs, no, senyors; aquí no hi ha més cristall ni més color que la malícia del lector o la manca d'habilitat de l'escriptor. El demés, són trons.

A propòsit d'això, ara em recorda el cas de l'austera i moralíssima donya Amèlia, que amb el seu afany de moralitat, per poc perverteix una nebodeta seva, més innocent que l'Emili Junoy, acrópolis màxima de l'ingenuitat.

L'Isabelina, com de costum, aquell cap al tard d'istiu, havia buscat l'ombra de l'emparrat i llegia a la seva tieta un capítol d'una novel·la.

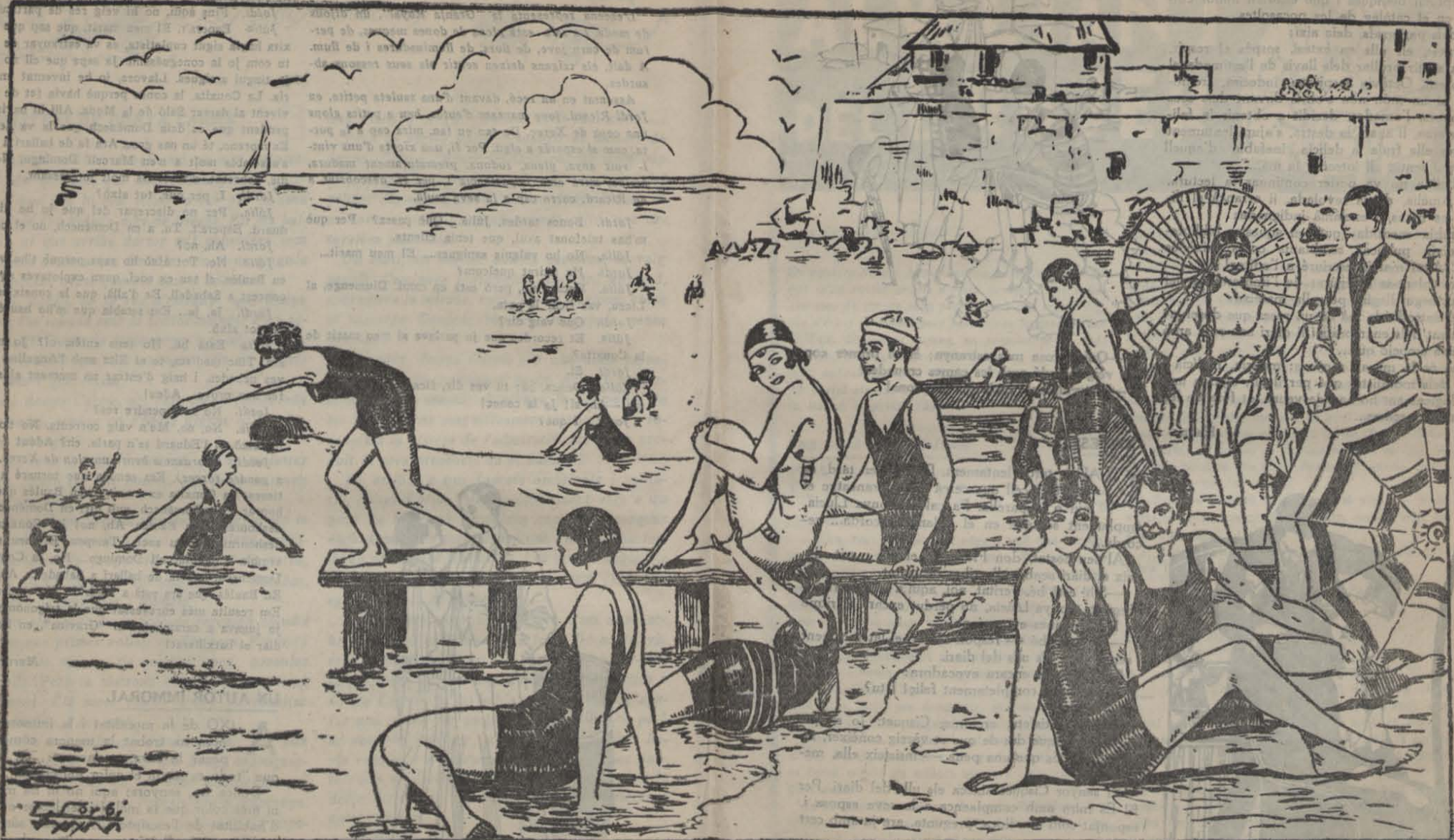

—Si ets bona minyona, et compraré aquell braçolet.

—Sí? Doncs, ja m'explicaràs "com" s'ha de fer, per ésser bona minyona.

LA COMEDIA QUE PASA...

Tan aquí com al Masnou,
a Malgrat o bé a Caldetes,
les dones que són ben fetes,
tot ho fan anar enrenou.

Perquè tan joves com vells,
oblidant la calorada,
és passen la temporada...
darrera les bones pells.

Tia i neboda seguien amb tot l'interès el fil de la narració. Era una novel·la d'aquestes que es conceptuen blanques i que estarien millor col·locades en el catàleg de les pocasoltes.

I un dels paragrafs, deia així:

"L'Ernest, els ulls en èxtasi, sospès el respir, esperava sentir brollar dels llavis de l'estimada el mot suprem. Octàvia sospirava, indecisa, trèmola, com si un món nou s'obris davant dels seus ulls. Llavors, l'amador, decidit a obtenir la felicitat suprema, li agafà la destra, s'ajupí lentament i mentres ella fruïa la delícia inefable d'aquell goig jamai sentit, ell introduí la mà..."

L'Isabelina no va poder continuar la lectura. Donya Amèlia, d'una revolada, li arrancà el llibre de les mans, i exclamà indignada:

—Sembla mentida que en aquestes biblioteques deixin publicar semblants coses. Això és indigne. Avui mateix escriuré a l'editor!

I com volent-se assegurar de l'immoralitat del paragraf, seguí llegint per ella mateixa:

"... ell introduí la mà en un roser que dosellava el seient dels enamorats i li oferí una rosa amb la mateixa emoció que..."

I això és la moral, senyors: malícia, malícia i malícia dels moralistes que per llegir, agafen una lupa i, lògicament ho han de veure tot fóra de les naturals proporcions...

Kahn

—Li quedaran com si el rissat fos natural.
—Bé, ja els compararem.

—Quina cosa més estranya: és el primer cop que veig la Lulú amb les cames creuades!

—Naturalment: està de vacances!

CONFESSIO

CAU la tarda lentament. De tard en tard, es veu un ocell que cerca en el brancatge el niu o la parella. Fa calor. Donya Llúcia, amplament sentada en el balancí, recorda... recorda...

Al seu costat, don Francisc, el seu marit, llegeix el diari acabat d'arribar de ciutat.

—S'hi està bé, veritat, noi, aquí a la fresca? — pregunta donya Llúcia, no perdut encara el ritme de les llunyanes evocacions.

—Sí, molt bé — respon l'interpel·lat secament i sense alçar els ulls del diari.

Ella segueix, encara evocadora:

—Sóc feliç, completament feliç! I tu?

—També.

—Estic satisfeta, creu-me, Cisquet. Jo sí que puc ben dir que des de que et vàreig conèixer, no he tingut més que una pena — insisteix ella, melosament.

El senyor Cisquet aixeca els ulls del diari. Per fi! Es mira amb complaença a la seva esposa i, esponjat com una lloca, pregunta, ara ja amb cert carinyo:

—Una pena? Quina?

—La d'haver-me casat! — respon ella secament.

Cau la tarda lentament. De tard en tard, es veu un ocell que cerca en el brancatge el niu o la parella...

Paqútu París

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pel·les", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

UNA CÒSA ES PREDICAR...

EL senyor Retaulons, membre de tots els comitès i de totes les Juntes de Moral Pública, s'encarà aquest dia amb el seu fill, i li digué molt seriosament:

—Mira, noi: ja tens vint anys, i vull que comencis a enterar-te del que és el món. Si peques, no vull que sigui per ignorància, sinó conscient dels teus actes. Així, doncs, des d'avui sortirem cada nit junts i t'ensenyaré un xic a caminar pels camins perillosos sense pendre mal. Una volta ensinistrat, llavors, ets prou gran per fer el que et sembli. Jo hauré complert amb un deure de consciència fent-te veure lo bó i lo dolent d'aquesta vida.

—Com vulguis, papà...

—Mira, avui, per començar, anirem a sopar al "Ritz" i després... després, ja veurem.

Efectivament, aquella nit, el senyor Retaulons i el seu fill s'entaularen a tot gasto en el "Ritz" i es feren servir els millors menjars i els vins més generosos.

Ja arribats als postres, el senyor Retaulons, ben repapat en la seva cadira, l'havà als llavis i les mans a la butxaca, digué al seu fill:

—La primera part del nostre programa, ja està complerta. Ha anat bé, noi, ha anat bé. Un bon sopar, un sopar dels que a mi m'agraden i dels que faig tot sovint per celebrar bons negocis.

El senyor Retaulons estava jovial, locuaç...

El seu fill, se l'escoltava amb el mateix aire de

contrició que una monja hauria posat oïnt el seu preceptor.

—Ja has vist que no s'ha escatimat res — continuà el senyor Retaulons, respirant satisfacció —. Sobre tot, he procurat que no escassegessin els bons vins, perquè ells eren la part principal del programa educatiu d'aquesta nit.

Mira, fixa't amb aquell vell d'aquella taula. Recorda bé l'espectacle denigrant que està donant per l'abús de l'alcohol. El vi, és un element indispensable per a una taula ben servida. Però ha de pendres amb molta mesura. Si avui n'haguessis abusat, ara no sabries el què et faries. Tot et donaria voltes, els polsos et timbalejarien, i en lloc de les dues botelles que hi ha damunt d'aquesta taula, almenys en veuries quatre.

—Papà — observà tímidament el xicot — t'adverteixo que damunt de la taula, només n'hi ha una, d'ampolla.

I ja podeu suposar com va acabar aquella primera lliçó de moral del senyor Retaulons.

Paqitu París

MANERES DE PARLAR

A senyora Leocàdia està desesperada. El seu marit, l'honorable fabricant de fideus fins senyor Rafecas, d'un quant temps ençà s'ha donat a una vida de disbauxa que acabarà amb la seva salut, i el que encara és pitjor, amb la fortuna que a força de treball i administració durant trenta anys havia lograt apilotar.

Un dia, la senyora Leocàdia decideix anar a empendre a un dels amics del seu marit per veure d'acabar amb l'estranya manera d'obrar del senyor Rafecas.

El bon amic, primer nega, però a força de preguntes de la desesperada muller, no té més remei que confessar.

—Però, on es fiquen, desgraciats, per comparèixer a casa a les sis del mat? Els teatres i cafès, ja són tancats, a aquesta hora.

—Tenim un piset. Un taller d'un pintor amic on venen unes quantes amiguetes...

—Bé prou que ho sé. I crec que aquestes dones es mostren a vostès de la manera més impúdica, nues de pèl a pèl. Es cert, això?

—Sí... senyora...

—Però... nues del tot? Por ésser veritat, això?

—Tal com la veig a vostè, senyora!

Fadricu

***

UN INCONVENIENT

A CABEN de contar-nos una anècdota d'en Pepet Zamora, el notable dibuixant, que, com ja és sabut a les cinc parts del món, té especial predilecció pels secretaris particulars.

Aquest dia, el seu darrer capritxo, parlava en una penya d'amics.

—Creguin — deia — que en "Pepe" és un esclau del seu art. Tot el dia se'l passa buscant "poses" davant del mirall, i ell mateix es fa de model. Jo crec que fins el somnia, l'art. Moltes nits, s'aixeca del llit com un somnàmbul, se'n va descalç al seu estudi i comença a "posar" i a pendre apunts. I és ben empipador, creguin, aquest costum, perquè després, "quan torna", té els peus més freds!...

Kamelandu

***

UNA PREGUNTA I UNA RESPOSTA

CARRER del Carme avall, una mamà, encara jove, va caminant, portant de la mà un marrec.

El nano és inquiet i bellugadiç com l'argentviu. Tot ho pregunta i tot ho vol saber.

—Mamà, què és això? I això altre, per què serveix? I d'això, com se'n diu?

La mamà, complaenta, bona mare, li explica lo millor que sap allò que li pregunta, procurant que el xicot compreguï ben bé el sentit de les coses i les paraules.

Avui, en arribar, prop del carrer d'en Dou, s'han trobat davant d'un cavall que segurament no deu haver llegit les ordenances municipals, perquè està faltant descaradament a la moral pública.

El marrec, en veure el cavall, estira la mà de sa mare, i li diu:

—Mamà! Mamà! Què és allò que té aquell cavall? Que s'ha fet mal? Que li ha sortit un bony?

La mamà es torna vermella, mira al seu voltant i en adonar-se que dos o tres vianants esperen maliciosos la resposta, pega estrebada al marrec i exclama, tot anant-se'n:

—Això..., això... no és res!

I una carnicera, fresca i despreocupada, intervé oportunament:

—Filla meva: si això troba que no és res, no sé pas què necessita!

Miqueló

***

DUES CONVERSES

A QUEST any havem estat a Deauville, la platja dels milionaris i les cocots de postí.

Es un dels anys que hi havem vist córrer més diners. Allò és Xauxa, fills meus! No n'hi havia pocs de concurrents, que altres anys havíem vist a Sant Sebastià i a Santander!

En un dels nostres passejos per la platja, havem sorprès dues converses molt interessants.

Les anotem perquè elles són un resum clar i sintètic de les austeres costums dels nostres temps.

Diuen dues viciosetes, que parlen baix-baixet, caminant dolçament enllaçades al llarg d'un passeig quiet i propici a les emocions cordials:

—Et juro que no, reineta. T'han enganyat. Fa almenys vuit dies que no l'he vista...

I sospiren dos jovincels que venen en direcció contrària:

—Es fals, més que fals. Amb prou feines si el conec...

I així són, avui, les fastuoses platges a la moda. Blinder

***

UN SORD DE CONVENIENCIA

MIRA, noi, que això no pot continuar — crida el senyor Roldós, en veure que el seu fill segueix mantenint l'esplin que des de que va nèixer va agafar i ja no ha deixat més.

—Però, papà — fa ell, sense perdre l'actitud contemplativa —. No faig més que seguir la teva màxima!

—La meva màxima? Que t'has tornat boig? La meva màxima, el meu lema i la meva bandera, són: treball, treball i sempre treball.

I el noi, sense abandonar la seva laxitud:

—Com que sempre t'havia sentit dir: "No facis mai demà, el que puguis fer demà passat!..."

Faló

Conte premiat en el número passat:

COP D'ULL

Demaneu a tots els quioscs:

AVENTURES GALANTES

del Abate CASANOVAS

Dos volums il·lustrats: 4 ptes.

—El meu "nanu" diu que no em vol pagar cap més vestit aquesta temporada.

—No en facis cas: demàna-li quan estrenis la combinació que et va comprar ahir.

UN JOC DE MANS

A IXO li passà a n'en Canonge, el cèlebre prestidigitador del segle passat, a la festa major de Granollers.

Un dia que estava d'humor i anava un xic alegre per efecte d'un àpat que havien fet amb uns quants amics, se li acudí començar a fer jocs de mans en mig de la plaça de la Vila.

De seguida va reunir un bon contingent de badocs, i com a truc final, va dir que treuria de la butxaca de les calses d'un pagès que estava embabiecat contemplant-lo, dotze duros, l'un darrera l'altre.

Efectivament: d'un a un va anar treient de la butxaca del pagerol els dotze duros promesos, amb gran sorpresa d'ell més que de ningú.

L'èxit va ésser espaterrant. El públic va aclamar una vegada més al gran Canonge, però el pagès, que es veu que no ho era gaire, una volta llest el joc de mans, digué amb tot l'aplom al prestidigitador:

—Està be, mestre, en sabeu molt, però ara, torneu-me els dotze duros...

Sentir-lo en Canonge i esclatar a riure, va ésser tot u.

—Ja veureu — li digué — és veritat que jo vos he tret els dotze duros de la butxaca, però consti que sempre m'he valgut del mateix per fer l'escamoteig. De totes maneres, com que veig que no sou tonto, si me'n doneu dues pessetes, vos el donaré.

No s'ho va pas fer dir dues vegades, el pagès. Tragué dues pessetes, agafà el duro i se'n anà per por de què en Canonge no se'n penedís.

—Ja veieu que he jugat net—continuà el prestidigitador, una volta fóra el pagès—. Però si alguna vegada vos trobeu en el mateix cas, mireu-vos el duro, perquè el que jo li he donat a n'aquell ambiciós, era de plom.

Granolleri

DEFENSA BREU

UN advocat ha estat encarregat de la defensa d'un xicot de casa bona que, segons males llengües, ha fet engreixar massa de pressa una cambrereta de la seva mare.

L'advocat, en fer la defensa, navegava entre digressions i nebulositats i el jutge l'interrompia continuament amb les frases de consuetud:

—Als fets, limitis als fets.

L'advocat, empipat de tantes interrupcions, va acabar bruscament la seva defensa amb aquesta arguments:

—El fet, és que s'ha fet un nen. El que diuen que l'ha fet, nega el fet. Ve't aquí el fet...

El Secretari

—Què m'has dit que et porti?

—Un flascó d'EROTYL, perquè avui he de rebre moltes visites.

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-

TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

ESCUDELA DE PAGES

NO recordem a qui vàrem sentir al vespre, no els hi podem dir com dir que la nostra terra és una va anar la cosa. terra de descobridors.

Hi ha qui descobreix les Amèriques, qui descobreix la sopa d'all i qui descobreix que en Lerroux té talent o que en Pich és republicà.

Ara, en Samblancat, aquell senyor que escriu sucant la ploma en un tinter ple de sang i fetge de potentat, ha fet un descobriment sensacional.

Ha descobert que, als diaris, els reporters no serveixen per res ni hi fan cap falta.

Hi ha molta gent que diu que això és una ximpleria. Nosaltres, sense que amb això volguem passar la mà per l'esquena robusta de l'Angel, opinem que té raó.

Quina falta fa el reporter, si actualment no passa res, i si és que passa, no passa ni amb un duro de colcrem?

0 0 0

DIUEN de Torrelavega, que un senyor va enviar per ferrocarril unes caixes de llet condensada que van ésser dirigides pels factors a una adreça equivocada. Total: que amb la calor, la llet es va fer malbé i ara l'home està indignat.

I amb això demostrat queda, ben palpablement, senyors, que es pot alterar el producte segons l'ordre dels factors.

0 0 0

EL senyor Pestaña, que és un senyor de "pupila", ha escrit una obra teatral que es diu: "¡Este es el mundo!", i que es va estrenar ahir nit al Círcol Barcelonés.

Com que LA TUIES encara no té rotativa i el regent és partidari de començar a tirar el periòdic el dilluns al matí per acabar el dimarts

Però en Rufasta assegura, i hem de creure que això és cert, que serà un gran camàlic qui farà el primer paper.

0 0 0

ALLO de què "no hay mal que por bien no venga", és una veritat més gran que les obres de la Plaça de Catalunya. I sinó, fíxint-se en aquest retallet de "Pàtria Nova", diari carcunda que surt a Manresa un cop cada dia feiner:

"Han estat recollits el "Daily Mail", el "Times" i LA TUIES, de Londres.

Ja feia bé aquella vella que no es volia morir!... Fer sortir a Londres LA TUIES, són ganes de dar postín!

0 0 0

UNA notícia dolorosa: l'"Edén" desapareix. Diem que desapareix, perquè treuen definitivament l'escenari i el local resta convertit en dancing, encara que intermitentment, com les febres de Barcelona, ja ho era.

Ho plorarem els "corridos", d'allò més aclaparats; si no ens ajuda Mahoma, ens en anem a càn Taps.

0 0 0

A la revista del "Còmic", fan broqueta amb el nostre distingit amic, l'ex senador, home de lletres, personatge il·lustre i ex alcalde popular de Barcelona, don Joan Pich i Pon, futur marquès de la Bombeta i reconegut com a inefable repúblic.

Que ens hi divertim nosaltres, ho trobem molt natural, però que en parlin en escena, ja no ens sembla tan normal.

0 0 0

TENIM aquests dies a Barcelona un moro il·lustre.

I aquest moro, segons ens conta un amic xafarder, va fer l'altre dia una visita a "Càn Baixas", on va trobar tan al seu gust i tan a la seva mida una de les simpàtiques nebodes de la senyora Pepita, que pensa quedar-se aquí una llarga temporada.

En vista de tot això, nosaltres proposarem subvencioni a la Pepita l'"Atracció de Forasters".

L'Afarta Pobres

PATI BLA II

Tot home de bon paladar,

ha de concórrer al.

PATI BLAU

on hi trobarà els millors

Café-Fiambres-Mariscs - Xarcuteria

GARGANTA
Pastillas **CERDÀ**

Angines - Atonia

Ronquera

Venda:

SEGALA i FARMACIES

Avui es posen a la venda les
Aventures galantes del
abate Casanova

adaptades per la
LAURA BRUNET
Dos volums ricament il·lustrats
4 pessetes volum

PAGEOL

Gura la blenorragia

MAISON MEUBI F

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

Telèfon 5221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes. — Reserva absoluta.

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circ Barcelonés

Telèfon 4668 - A.

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques - Sense rival -

PROVEULES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

IDEAL MEUBLÉE

Teléfono 1186 A.

Espléndidas habitaciones con todo el confort moderno : Cuarto de baño : Servicio a todas horas

GINJOL, 3 : (Junto Pl. Teatro)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

Ho val a bader...!
Passen per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavidas per no anar a fons : Lavatges per a després del bany. Casa de curació pots que ensopenguen. Polvos per matar cabres de dotze pots.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veiesin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmacia

BLÉNORRAGIA

PROSTATITIS-CISTITIS-FLUJOS

SELLOS

BRIZAN

CAJA Pt. 5.50

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb **RETÓ CABALLERO**

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics **BARCELONA**

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE HIGIENE Y BELLEZA

BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - - Baños de higiene y belleza

Exclusión de medicinales **ABIERTO DIA Y NOCHE** - Conde Asalto, 16 y 18 -

¡¡No más inyecciones!! ¡¡No mas molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarrias, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84.

— Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

—Les dones són així: tots els llocs ens semblen bons per fer-nos la toaleta. .